

بررسی عوامل بازدارنده در استفاده از فناوری‌های نوین ساخت در جهت بهبود فرآیند توسعه پایدار

مهتا تار۱، وحید پوران*۲

۱- استادیار گروه معماری، واحد یادگار امام(ره) شهر ری، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت پروژه و ساخت واحد یادگار امام(ره) شهر ری، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

چکیده

صنعت ساخت با توجه به گستره‌ی تأثیر آن بر جوامع و اقتصاد جهانی و همچنین محیط‌زیست بشری یکی از مهم‌ترین صنایع در بحث توسعه پایدار به شمار می‌رود. به همین جهت در این مقاله توجه به مفهوم و ابعاد توسعه پایدار، فعالیت‌های انجام شده، چگونگی هدایت بازار به این سمت و همچنین راهکارهای ارائه شده در زمینه توسعه پایدار در صنعت ساخت و چگونگی حرکت به سمت توسعه پایدار در ساخت و سازهای شهری مورد بررسی قرار گرفته است. این تحقیق با هدف شناسایی و تعیین فرصت‌ها و تهدیدهای احداث صنعتی ساختمان‌ها، چارچوبی برای ارزیابی پایداری فناوری‌های نوین ساخت، از نظر اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی فراهم، و اقدام به شناسایی مزایای و معایب این صنعت نموده است. این پژوهش با استفاده از روش تحلیلی-توصیفی و بر مبنای اطلاعات کتابخانه‌ای، به تحلیل و آسیب-شناسی استفاده از سیستم‌ها و روش‌های پیشرفته‌ی ساخت در کشور پرداخته است. در همین راستا، پس از شناسایی وضع موجود سیستم کنونی ساخت و ساز در کشور، اهمیت بهره‌گیری از فناوری‌های نوین از جنبه‌های مختلفی مانند: زمان و هزینه، جلوگیری از مهاجرت، تأمین مسکن برای اقشار کم‌توان و توجه به ارزش‌های بومی در بکارگیری تکنولوژی، بررسی شده است. به منظور بهبود عملکرد و ارتقای جایگاه احداث صنعتی ساختمان‌ها با توجه به معیارها و شاخص‌های کلیدی توسعه پایدار، راهکارهایی برای بهره‌گیری از قوت‌ها، برطرف نمودن ضعف‌ها، استفاده از فرصت‌ها و رفع تهدیدها ارائه شد.

واژه‌های کلیدی: فناوری، ساخت، توسعه پایدار، احداث صنعتی